

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania G. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt III AUa 804/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążenia skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego strony pozwanej,**
- 3. adw. K. B. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Szczecinie 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, przy czym kwotę tą należy podwyższyć o obowiązującą stawkę podatku VAT.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z 11 czerwca 2015 r. oddalił apelację skarżącej wnioskodawczyni G. Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 15

stycznia 2014 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji pozwanego organu rentowego odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawczyni wskazała na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga jest oczywiście uzasadniona wobec naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. Sąd drugiej instancji dopuścił się wyraźnych i istotnych błędów z zakresu prawa procesowego nie realizując funkcji kontrolnej jako sąd odwoławczy. Zaskarżony wyrok jest niezgodny z prawem i poczuciem sprawiedliwości.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Negatywna ocena wynika przez wszystkim z braku zarzutów naruszenia prawa materialnego, również w podstawie kasacyjnej. Ma to istotne znaczenie, gdyż to ze względu na prawo materialne ocenia się naruszenie przepisów postępowania. Wszak to prawo materialne określa jakie postępowanie dowodowe jest konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności (art. 217 § 3 k.p.c.), a także czy przedmiotem dowodu są fakty mające istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.).

W sprawie chodziło też o prawne (art. 12 i 13 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emerytach i rentach z FUS) a nie o potoczne pojęcie niezdolności do pracy. Nie każdy bowiem gorszy stan zdrowia jest równoznaczny z niezdolnością do pracy. Znaczenie ma dopiero utrata zdolności do pracy aż w znacznym stopniu (art. 12 ust. 3), czyli mniejszy stopień niezdolności do pracy nie uprawnia do renty. Ponadto oceny niezdolności do pracy dokonuje się ze względu na posiadane kwalifikacje, czyli generalnie nie chodzi o pracę tylko na jednym stanowisku pracy.

Innymi słowy skoro sprawę rozstrzygnięto wyrokiem na określonej podstawie materialnej, czyli nie tylko ze względu na brak niezdolności do pracy ale i ze względu na niespełnienie innych przesłanek (art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r.),

to punktem odniesienia w ocenie zarzutów procesowych mogło być tylko prawo materialne. Tak ocenia się procesową podstawę kasacyjną z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż to prawo materialne decyduje o wyniku sprawy przy określonych ustaleniach faktycznych. Prawo materialne zatem, a ściślej wskazanie i wykazanie jego naruszenia, powinno zostać przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skoro chodzi aż o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Wniosek poprzestaje na zarzutach procesowych, które zostały sformułowane bardzo ogólnie.

Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. obejmuje art. 233 § 1 k.p.c., dlatego jego naruszenie nie może być podstawą zarzutu kasacyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 lutego 2014 r., I UK 397/13 LEX nr 164926 i wskazane w nim orzecznictwo). Konsekwentnie nie może być też podstawą zarzutu w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z kolei przepis art. 378 § 1 k.p.c. nie został naruszony, gdyż Sąd w zaskarżonym wyroku nie wykroczył poza granicę apelacji. Oddalił apelację, która skarżyła w całości wyrok Sądu pierwszej instancji. Zasadniczo jednak przepis ten wymaga konkretnego wskazania jaki zarzut apelacji (należy go przytoczyć) nie został rozpoznany przez Sąd drugiej instancji i wykazania, że zaniechanie to miało istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżąca we wniosku tego nie czyni.

Podobna ocena odnosi się do art. 382 k.p.c., gdyż wówczas należy określić jaki materiał dowodowy (konkretnie) został pominięty przez Sąd w ustaleniach faktycznych i czy miało to wpływ na wynik sprawy.

Wskazane mankamenty nie pozwalają zgodzić się z ogólnym zarzutem skarżącej, że Sąd drugiej instancji dopuścił się wyraźnych i istotnych błędów z zakresu prawa procesowego nie realizując funkcji kontrolnej jako sąd odwoławczy.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpiono od obciążenia skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego strony pozwanej.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 2 ust. 3, § 12 ust. 2, § 13 ust. 4 pkt 2, § 19

rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.